

Зорі

Віталій Гречка

У теплу ніч, коли буяють квіти,
Й стрекоче хтось в повітрі запашнім,
Чумацького Шляху яскраві віти,
Мов огортають наш космічний дім.

Властиві зорям чари нетутешні,
І дивляться старий і молодий
У небо, де колись незримий Вершник
Мчав Шляхом тим невідомо куди.

Душа сумує коли зорі неба,
Купаються в очах земних людей,
Охоплює її якась потреба,
Словами не опишеш поклик цей.

Ми діти Невідомого забуті,
Покинуті в найкращім із світів,
Ми вільні, але наче у спокуті,
Під Небом залишаємось без слів.